

Arrest

**nr. 118 015 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 27 maart 2006 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 4 april 2006 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26bis). Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 8 juni 2006 bevestigende beslissingen van weigering van verblijf. Verzoekers stelden tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State dat werd verworpen (RvS 20 oktober 2010, nr. 208.246).

1.3. Op 24 juni 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Verzoekers dienden op 18 november 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Verzoekers dienden op 3 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 januari 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.7. De commissaris-generaal nam op 4 april 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 4 juli 2011, nr. 64 400).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 18 januari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Verzoekers werden hiervan respectievelijk op 24 en 25 januari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.06.2010 werd ingediend door:

(...)

*Geboren te (...) op (...) Nationaliteit: Oekraïne
+ Echtgenote*

(...)

*Geboren te (...) op (...) Nationaliteit: Rusland (Fedenatie van)
+ Wettelijke vertegenwoordigers van:*

(...) (°01.10.2010 te Diest)

Nationaliteit: onbepaald

(...) (°14.06.2012 te Diest)

Nationaliteit: Oekraïne

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen - met name dat verzoekers hier verblijven sinds maart 2006, dat zij Nederlandse taallessen gevolgd hebben, dat verzoekster ook Franse en Engelse taallessen gevolgd heeft, dat verzoekster een opleiding socio-culturele integratie heeft gevolgd, dat zij werkbereid zijn, dat verzoekster een diploma schoonheidsspecialiste behaald heeft, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en vele contacten en relaties hebben opgebouwd en dat zij een getuigenverklaring voorleggen - vormen op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie. Het kan immers als normaal beschouwd worden dat betrokkenen - in afwachting van hun asielprocedure en de procedure conform artikel 9ter - hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Verzoekers hebben immers zelf de keuze gemaakt om twee maal een asiel procedure in België in te dienen en zich te beroepen op de procedure conform artikel 9ter. Ze waren op de hoogte dat zij bij het afsluiten van de asiel procedures het land zouden dienen te verlaten en zij zijn op de hoogte dat het verblijf dat hen wordt toegestaan in

afwachting van een beslissing inzake hun aanvraag 9ter mogelijk slechts tijdelijk is. Het feit dat verzoekers zich ondertussen geïntegreerd hebben in België, kan dan ook niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie, aangezien dit het gevolg is van hun eigen keuzes.

De eerste asielaanvraag van betrokkenen, ingediend op 27.03.2006, werd afgesloten op 13.06.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 14.06.2006. Op 18.11.2010 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 06.07.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingen-status en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk 3 maanden voor de eerste procedure en 8 maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verder wordt ter staving van de gegrondheid van de aanvraag aangehaald dat verzoekers politieke problemen zouden kennen in hun land van herkomst. Dit element vormt geen grond voor regularisatie aangezien verzoekers tijdelijk niet gevraagd wordt het land te verlaten, in afwachting van een beslissing inzake hun aanvraag 9ter.

Verzoekers halen nog aan dat zij een socio-economisch welzijn hebben uitgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM. Aangezien het hele gezin tijdelijk tot verblijf gemachtigd is, is van een schending van artikel 8 dan ook geen sprake.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Het inleidend verzoekschrift werd door de derde en de vierde verzoekende partij, die respectievelijk geboren zijn op 1 oktober 2010 en 14 juni 2012, in eigen naam ingediend. Deze verzoekende partijen kunnen, ongeacht hun nationale recht dat deze materie beheerst, onmogelijk als meerderjarig worden beschouwd en beschikken, gelet op hun jonge leeftijd niet over het vereiste onderscheidingsvermogen om zonder vertegenwoordiging een annulatieberoep in te stellen bij de Raad (cf. RvS 15 februari 2006, 155.037).

2.2. Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat voormelde partijen als minderjarigen niet over de vereiste procesbekwaamheid beschikken waardoor het beroep niet ontvankelijk is voor zover dit door hen in eigen naam werden ingediend.

3. Over de rechtspleging

3.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.3. Zoals verzoekers terecht aanstippen in hun synthesememorie, maakte de verwerende partij haar nota met opmerkingen op zoals bij een administratief kortgeding en nam zij hierin een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, terwijl onderhavig beroep tot nietigverklaring helemaal niet gepaard ging met een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging. De Raad stelt vast dat de exceptie niet dienstig is en houdt hiermee dan ook geen rekening.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel van hun synthesememorie voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsverplichting uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen “9ter” en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 7 van het koninklijk besluit van 7 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“Verwerende partij stelt dat het middel van verzoekers niet gegrond is.

Verzoekers kunnen zich hier niet mee akkoord verklaren en wensen het volgende te benadrukken.

Verzoekers kregen een ongegrondheidsbeslissing m.b.t. hun aanvraag tot regularisatie op basis van art 9bis van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is de volgende:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en met de beginselen van behoorlijk bestuur.

In eerste instantie wensen verzoekers te reageren op het feit dat verwerende partij, in haar nota aanhaalt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk zou zijn.

Eens te meer blijkt duidelijk dat verwerende partij nalaat het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken!

Verzoekende partij diende immers geen vordering tot schorsing in! Zij -dienden een vordering tot nietigverklaring in!

Dit getuigt dan ook van een onzorgvuldig onderzoek en het feit dat verwerende partij het verzoekschrift slechts oppervlakkig bekeken heeft.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is ! De aanvraag van verzoekers kon geenszins ongegrond beschouwd worden!

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen- met name dat verzoekers hier verblijven sinds ' maart 2006, dat zij Nederlandse taallessen gevolgd hebben, dat verzoekster ook Franse en Engelse taallessen gevolgd heeft, dat verzoekster een opleiding socio-culturele integratie heeft gevolgd, dat zij werkbereid zijn, dat verzoekster een diploma schoonheidsspecialiste behaald heeft, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en vele contacten en relaties hebben opgebouwd en dat zij een getuigenverklaring voorleggen- vormen op zich geen grond voor een verblijf fsregularisatie. Het kan immers als normaal beschouwd worden dat betrokkenen- in afwachting van hun asielprocedure en de procedure conform art 9ter- hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Verzoekers hebben immers zelf de keuze gemaakt om twee maal een asielprocedure in België in te dienen en zich te beroepen op de procedure conform art 9ter. Ze waren op de hoogte dat zij bij het afsluiten van de asielprocedures het land zouden dienen te verlaten en zij zijn op de hoogte dat het verblijf dat hen wordt toegestaan in afwachting van een beslissing inzake hun aanvraag 9ter mogelijk slechts tijdelijk is.

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie geen grond vormen tot regularisatie.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) . 1

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Het is voor verzoekers onbegrijpelijk waarom er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met alle elementen die verzoekers aanhaalden in hun verzoekschrift;

Verzoekers begrijpen niet waarom hun integratie en langdurig verblijf geen grond kunnen vormen voor verblijfsrecht. Dat DVZ de motivatieplicht dan ook flagrant schendt door dit niet verder te motiveren.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Bovendien blijkt zeer duidelijk uit de bestreden beslissing dat DVZ het langdurig verblijf en de integratie van betrokkene erkent! Immers, ze achten de aanvraag van verzoekers ontvankelijk.

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag!

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om geen rekening te houden met het langdurig verblijf en de opgebouwde integratie van verzoekers, louter en alleen omdat dit hun eigen keuze geweest zou zijn.

Des te meer omdat deze bewering foutief is. Tot op heden hebben zij legaal verblijf.

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij te motiveren WAAROM niet! Louter stellen dat hier geen rekening mee gehouden moet worden, omdat de integratie voortgekomen is uit de eigen houding van verzoekers, volstaat niet!

Hun medische situatie die aanleiding geeft tot legaal verblijf, en de integratie van verzoekers, is helemaal geen eigen keuze!

De integratie van verzoekers is uiteraard wel het gevolg van hun houding en van hun inspanningen en hun goede wil.

Wat beoogt men hier eigenlijk mee?! Het lijkt of verwerende partij slechts rekening wenst te houden met integratie, indien ze voortkomt ondanks de eigen houding van verzoekers. Dit kan toch niet de bedoeling zijn?!

Verwerende partij haalt in haar nota aan dat Ade motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen' en dat er bijgevolg geen schending zou zijn van de motiveringsplicht omdat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Dat dit niet redelijk is! Het is niet omdat "aan de voornaamste doelstelling" voldaan zou zijn dat verwerende partij de motiveringsplicht niet schendt! Verzoeker kan uit de motivering immers niet afleiden waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker.

Dat dit wel degelijk een schending uitmaakt van de motiveringsplicht!

Bovendien motiveert men dit door te stellen dat verzoekers hun medische toestand dienden te communiceren aan de bevoegde instanties.. Dat dit onbegrijpelijk is voor verzoekers! Immers de medische toestand van verzoeker blijkt zeer duidelijk uit het administratief dossier!

DVZ dient het dossier van verzoekers zorgvuldig te onderzoeken!

Het is onbegrijpelijk voor verzoekers waarom zij wel in hun nota motiveren waarom zij achten geen rekening te moeten houden met de medische toestand van verzoeker, doch dit nalaten in de bestreden beslissing te doen.

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door haar beslissing onvoldoende te motiveren en deze procedure met de voeten te treden en uw Raad tot tussenkomst te verplichten.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig legaal verblijf, het feit dat hun kinderen hier geboren zijn en school lopen, het feit dat verzoekers geen strafbare pleiten hebben gepleegd, hun blijf van integratie...

Alhoewel verwerende partij aanhaalt in haar nota dat bovenstaande elementen aanleiding KUNNEN geven tot regularisatie, falen ze erin te motiveren waarom dit, volgens verwerende partij, niet volstaat.

Uit het voorgaande, en het geheel van elementen, blijkt immers zeer duidelijk dat verzoekers geregulariseerd dienen te worden op basis van hun langdurig (voornamelijk legaal) verblijf, hun blijf van integratie en het geheel van elementen!

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekers conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoekers ongegrond te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2. Het feit dat verzoekers zich ondertussen geïntegreerd hebben in België, kan dan ook niet weerhouden worden als grond voor regularisatie aangezien dit het gevolg is van hun eigen keuzes

Neemt men deze procedure nog au serieus of blijft men deze met de voeten treden?!

Deze stelling van DVZ is te gek om waar te zijn en volledig foutief gebruikt waardoor ze het redelijkheidsbeginsel schendt!

De bevoegde diensten hebben verzoekers immers in het bezit gesteld van een AI, aangezien verzoekster te ziek was om terug te keren naar haar land van herkomst. Hoe kunnen hun langdurig verblijf en integratie hun eigen keuze zijn?!

Verzoekster heeft er NIET voor gekozen om ernstig ziek te zijn en geen verzorging in het land van herkomst te kunnen verkrijgen, dat deze stelling van DVZ dan ook totaal onredelijk is !

Dat verzoekers zeer goed op de hoogte zijn van het feit dat er twee verschillende soorten procedures zijn om geregulariseerd te worden. Dat dit dan- ook de reden is dat verzoekers een aanvraag indiende op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat zij geen rekening houden met de medische toestand van verzoekster, en het bijbehorend LEGAAL verblijf maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht aile aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."2

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoekster ernstig ziek is.

Bovendien schendt DVZ eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen, de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).³

Indien DVZ van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoekster, dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Stellen dat dit een 'eigen keuze' van verzoekster is, volstaat geenszins!

We stellen vast dat DVZ prat gaat op het feit dat slechts in een overgrote minderheid een AI wordt afgeleverd. Het mag duidelijk zijn dat het feit dat verzoekers wel in het bezit zijn gesteld van een AI duidt op de ernst van de aandoening!

Verzoekster is ernstig ziek! De motivering van DVZ blijft dan ook zwaar in gebreke door hier geen rekening mee te houden noch uitgebreid te motiveren waarom zij hier geen rekening mee houden!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Ook in de nota van verwerende partij stelt men nogmaals dat: "Enige opgebouwde integratie in deze periode aldus te wijten is aan hun eigen houding en niet weerhouden kan worden als grond voor regularisatie."

Dit is geen afdoende motivering! Verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met het langdurig legaal verblijf en de opgebouwde integratie van verzoekers!

Louter stellen dat dit niet kan omwille van het feit dat ze zou zijn voortgekomen uit hun eigen keuze, is niet voldoende! Temeer daar deze opmerking foutief is!

De opgebouwde integratie is immers geen resultaat van 'Me eigen keuze' van verzoekers, ze is het resultaat van de inspanning en houding van verzoekers en dit tijdens een voornamelijk legaal verblijf.

Dat verwerende partij hier dan ook rekening mee dient te houden -in het nemen van haar beslissing en indien zij van mening zijn dat zij dit niet moeten doen, dienen zij dit afdoende te motiveren en dit op basis van de correcte feitelijke gegevens!

Louter hun stelling uit de beslissing van verzoekers herhalen is geen reactie op de weerleggende motivering in het verzoekschrift van verzoekers!

3. De eerste asielaanvraag van betrokkenen, ingediend op 27.03.2006, werd afgesloten op 13.06.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen, hen betekend op 14.06.2006. Op 18.11.2010 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 06.07.2011 met de beslissing weigering vluchtelingen-status en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures -namelijk 3 maanden voor de eerste procedure en 8 maand voor de tweede procedure- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekers!

Uit het administratief dossier van verzoekers blijkt zeer duidelijk dat verzoekers nooit gekozen hebben voor illegaal verblijf! Verzoekers begrijpen dan ook niet waarom verwerende partij hun asielaanvragen nu aanhaalt in haar bestreden beslissing.

Verzoekers dienden op 03.12.2010 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 28.01.2011 werd hun aanvraag ontvankelijk verklaard en werden verzoekers in het bezit gesteld van een AI.

Dat verzoekers dus wel degelijk, en nog steeds, legaal op het grondgebied verblijven, en dat er dus wel degelijk rekening gehouden dient te worden met hun langdurig verblijf en opgebouwde integratie!

Het feit dat hierover slechts mininiem gereageerd wordt, duidt duidelijk op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en men kan dan ook niet anders dan vaststellen dat het dossier niet grondig behandeld werd en niet met alle elementen werden rekening gehouden.

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen!!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen//r.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom het langdurig legaal verblijf en de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekers niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat er sprake is van integratie.

Indien men, desondanks het vorige, deze instructies niet wenst toe te passen en zo het gelijkheidsbeginsel schendt, dient het verblijf van cliënt sowieso geregulariseerd te worden op basis van de daarvoor geldende instructies die niet vernietigd werden.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Uit deze instructie blijkt dat betrokkenen in aanmerking komen voor regularisatie van hun verblijf indien ze:

een erkenning als vluchteling hebben gevraagd en de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben betekend (Hier is het belangrijk om op te merken dat zowel de lopende als de afgewezen asielprocedures in aanmerking komen)

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen, bijgevolg dienen zij geregulariseerd te worden!

Dat er sprake is van machtsoverschrijding door DVZ! Het is niet oiridat zij van mening zijn dat zij geen rekening dienen te houden met de instructies dd 19.07.2009, dat zij ook de voorgaande, nog geldende wetgeving, naast zich neer mogen leggen!

Verwerende partij stelt in haar nota dat: "Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron."

Verzoekende partij wenst op te merken dat het opvallend is dat er tot op heden beslissingen worden genomen die duidelijk gebaseerd zijn op de instructie. De laatste beslissing die wij mochten ontvangen dateert van 04.03.2013.

Verwerende partij stelt verder : "Verzoekers gaan met hun kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing."

Dat deze opmerking voor verzoekers werkelijk onbegrijpelijk is !

Verwerende partij beschikt immers wel degelijk over de discretionaire bevoegdheid om de instructie toe te passen. Meer nog, ze blijft dit tot op heden doen!

Verzoekende partij vraagt immers niet om af te wijken van de wettelijke bepalingen' maar slechts het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel te respecteren!

Verzoekende partij is niet akkoord met verwerende partij die in haar nota stelt: "Met hun vage beschouwingen gaan verzoekers er andermaal aan voorbij dat aan de gemachtigde van de staatssecretaris niet toekomt om in strijd met artikel 9 bis van de wet, de vernietigde instructie nog toe te passen."

Verzoekende partij wenst op te merken dat zij geenszins gebruik hebben gemaakt van Avage beschouwingen! Integendeel zelfs ! Verzoekers voegden bij hun verzoekschrift verscheidene concrete voorbeelden van beslissingen die duidelijk genomen zijn op basis van de instructie dd 19.07.2009.

In bijlage voegen we een beslissing die ook na indiening van dit beroep nog ontvangen werd (beslissing dd. 04.03.2013) en die enkel het gevolg kan zijn van de instructies dd. 19.07.2009.

Uit het feit dat verwerende partij stelt dat er slechts sprake zou zijn van Vage beweringen', blijkt dat zij het verzoekschrift van verzoekers slechts vluchtig bekeken hebben.

Dat dit dan ook kennelijk onredelijk is en onaanvaardbaar!

Bovendien maakten verzoekers reeds duidelijk in hun verzoekschrift dat, indien verwerende partij (onterecht) van mening blijft dat zij de instructie dd 19.07.2009 niet dienen toe te passen, dat zij het dossier van verzoekers dienen te toetsen aan de instructie dd 26.03.2009 en/of de vorige wetgeving, die niet vernietigd werden.

Verzoekers verbleven 4 jaar het grondgebied zonder een uitvoerbaar bevel te ontvangen. Dat verwerende partij dan ook de wettelijke bepalingen dient te respecteren en verzoekers dienen te regulariseren op basis van vorige instructies!

Alhoewel verwerende partij in haar nota uitvoerig haar beslissing motiveert waarom men de instructies dd 19.07.2009 weigert toe te passen, gaat ze volledig voorbij aan de vorige, niet vernietigde, en dus nog geldende instructies.

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verzoekers geregulariseerd dienen te worden.

4. Verder wordt ter staving van de gegrondheid van de aanvraag aangehaald dat verzoekers politieke problemen hebben in hun land van herkomst. Dit element vormt geen grond voor regularisatie aangezien verzoekers tijdelijk niet gevraagd wordt het land te verlaten in afwachting van een beslissing inzake hun aanvraag 9ter.

Dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, de gegronde vrees in hoofde van verzoekers wel degelijk onderzocht diende te worden in het kader van hun aanvraag 9bis!

Alhoewel de aanvraag van verzoekers nog steeds lopende is, kan men niet garanderen dat verzoekers in het bezit zullen blijven van een AI. Indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst, is er sprake van een schending van art 3 van het EVRM.

Verzoekers zijn al meer dan 6 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn hun land van herkomst ontvlucht uit schrik voor hun leven!

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert dit te onderzoeken.

Dat verzoekers wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengen om de huidige situatie in hun land van herkomst te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Men stelt dit niet te moeten onderzoeken omdat het probleem zich nog niet zou stellen. Houdt dit dan in, dat men deze aanvraag en dit argument wel zal behandelen op het moment dat er een definitieve beslissing zou zijn inzake hun aanvraag op basis van art 9ter?!

Zal men dit argument in de gegrondheidsfase van de aanvraag op basis van art 9ter behandelen?! Vaak blijkt immers ook dat niet te gebeuren en wordt de beslissing daarom vernietigd.

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: " Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Verwerende partij heeft immers de verplichting om op alle elementen gemotiveerd te antwoorden. Nu men dit niet doet, schendt men de motiveringsplicht!

Ook in de nota van verwerende partij weigert men nogmaals rekening te houden met de situatie in het land van herkomst.

Men verwijst nogmaals naar het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, maar weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

De verwerende partij maakt in haar nota de volgende opmerking: "Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvragen van verzoekers."

Deze stelling is totaal onbegrijpelijk!

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek van 7 jaar geleden een reële en actuele schatting kan maken van het risico om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Dit is niet redelijk!

Bovendien wensen verzoekers te verwijzen naar het feit dat de Raad van State reeds uitspraak deed over deze kwestie. Er werd immers gesteld dat men de situatie in het land van herkomst dient te onderzoeken, op het moment dat de beslissing genomen wordt. (RvS 23.09.2002, nr 110 548)

Louter verwijzen naar een (al dan niet grondig) onderzoek van 7 jaar geleden is onredelijk en onaanvaardbaar!

Bovendien is het niet omdat verzoekers legaal op het grondgebied verblijven dat een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst geen schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM.

Bij indiening van de aanvraag van verzoekers, beschikten zij nog niet over een AI waardoor zij illegaal op het grondgebied verbleven en wel degelijk het voorwerp konden uitmaken van een verwijderingsmaatregel.

Dat dit argument wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormde en bijgevolg onderzocht dient te worden door de bevoegde diensten!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij van deze procedure een welles-nietesspelletje maakt! Zij stellen de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken omdat verzoekers niet gevraagd worden terug te keren naar hun land van herkomst. Doch, uit voorgaande beslissingen inzake aanvragen op basis van 9ter blijkt dat verwerende partij ook in deze procedure weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken...*

Verwerende partij stelt dat, indien verzoekers een negatieve beslissing inzake hun aanvraag op basis van art 9ter zouden ontvangen, zij een procedure op basis van art 9bis zouden moeten opstarten waarin zij kunnen aanhalen dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst...

Dit is werkelijk onbegrijpelijk en kafkaïaans! Verwerende partij speelt op deze manier een spel met mensen en hun levens... Zij blijven pertinent weigeren de situatie in het land van herkomst te onderzoeken zonder rekening te houden met het feit dat zij beslissen over mensenlevens.

Het feit dat verwerende partij dit pertinent weigert te doen maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

5. Verzoekers halen nog aan dat zij een socio-economisch welzijn hebben uitgebouwd in de zin van art 8 van het EVRM. Aangezien het hele gezin tijdelijk tot verblijf gemachtigd is, is van een schending van artikel 8 dan ook geen sprake.

Zoals uit het voorgaande duidelijk blijkt, kan er geen twijfel meer bestaan over het feit dat verzoekers een effectief gezinsleven onderhouden, zoals beschreven in art 8 EVRM.

Art 8 EVRM luidt als volgt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn priveleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Alhoewel het hele gezin gemachtigd is tot verblijf in België, zou er toch een schending ontstaan in de rechten van verzoekers.

Verzoekers bezitten beiden een verschillende nationaliteit. Indien zij geen machtiging tot verblijf in België bekomen, zullen zij teruggestuurd worden naar hun land van herkomst.

Dit zou een onherstelbare ontwrichting van hun gezinsleven uitmaken, aangezien verzoeker afkomstig is van Oekraïne en verzoekster van Rusland. Het mag dan ook duidelijk zijn dat zij alleen in België de kans zullen krijgen om een hecht gezinsleven te leiden.

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK).

Art 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. *De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."*

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te worden! Verzoekers zijn geboren in België.. Zij kennen niets anders dan de Belgische cultuur en spreken enkel Nederlands.. Indien verzoekers niet in het bezit worden gesteld van een permanente verblijfsvergunning, lopen zij het risico teruggestuurd te worden naar Oekraïne.

Hoe kan men verwachten dat de kinderen terugkeren naar het land van herkomst van de ouders als zij dit niet kennen en er zelfs nooit geweest zijn?

Men meent elke willekeur te kunnen toepassen en de rechten van het kind te minimaliseren door de geboorte en drie jaar verblijf te minimaliseren en een ongecontroleerde mening te moeten pomen. De kinderen zijn hier geboren en getogen. Zij hebben geen voeling met het land van herkomst van hun ouders!

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekers het recht hebben om een beter leven op te bouwen in België, en dat ze die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een dat de belangen van het kind altijd vooropgesteld worden.

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld!

Bovendien lijkt het wel of verwerende partij slechts de motivering in de bestreden beslissing herhaalt, zonder rekening te houden met de opmerkingen die verzoekers maakten in hun verzoekschrift.

Dit is onbegrijpelijk en onaanvaardbaar!

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Dat dienst vreemdelingenzaken op dit vlak dan ook onzorgvuldig is geweest.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekers dan ook de vernietiging vragen van de bestreden beslissing."

4.2. Het enig middel uit de synthesememorie is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De schending van deze bepaling werd immers niet ingeroepen in het inleidend verzoekschrift. Uit de samenlezing van artikel 39/81, zevende lid en artikel 39/60 van de vreemdelingenwet blijkt dat in de synthesememorie, waarin krachtens artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet "alle aangevoerde middelen worden samengevat", geen nieuwe middelen kunnen worden aangevoerd. Bovendien verzuimen verzoekers uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

4.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.6. Zowel bij het beoordelen van de naleving van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoekers in hun synthesememorie verkeerdelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden achten. Wellicht betreft het hier een materiële misslag en wensen verzoekers de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan te voeren, aangezien deze bepaling ook in het inleidend verzoekschrift werd vermeld en de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 juni 2010 volgende redenen hadden aangevoerd met het oog op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf:

“(...)”

Dat er wel degelijk redenen aanwezig zijn om verzoekers te machtigen in het Belgisch Koninkrijk te verblijven ;

3.1.

Dat verzoekers onmogelijk kunnen teruggaan naar hun land gezien de politieke problemen die daar nog altijd aanwezig zijn ;

Niettegenstaande er gestatueerd werd over de asielaanvraag kunnen deze elementen die destijds een grand vormden voor de asielaanvraag nog altijd betekenis hebben in het kader van een regularisatieprocedure ;

Aldus statueerde de Raad van State : "La champ d'application de l'art. 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 est différent de celui des dispositions de la Convention de Genève relative au statut des réfugiés. Ainsi, Une circonstance invoquée à l'appui d'une demande de reconnaissance de la qualité de réfugié et rejetée comme telle peut justifier l'introduction en Belgique d'une demande de séjour de plus de trois mois... » C.E. n° 92.410 (prés ; Xi Réf. 18 janv. 2001)

3,2

Dat verzoekers sinds 2006 in België verblijven en dus op dit ogenblik 4 jaar en op het ogenblik van de behandeling van het dossier meer dan 4 jaar ;

Dat verzoekers wel degelijk de bedoeling hebben zich in België te integreren en te leven met de Belgische gemeenschap ;

Dat verzoekers sinds hun aankomst in België nooit problemen hebben ondervonden van anderen en ook nooit problemen hebben gemaakt aan anderen, hetzij Belgen, hetzij Vreemdelingen ;

Dat verzoekers overigens over een blanco strafregister beschikt en nooit een gevaar voor de Belgische openbare orde heeft betekend ;

3.3.

Dat verzoekers reeds behoorlijk Nederlands spreken en daarvoor hebben gestudeerd (stukken 1 en 2) ;

Dat het kennen van de taal voor verzoekers een element is om in de Belgische gemeenschap te integreren ;

Dat tweede verzoekster de Franse taal en de Engelse taal heeft geleerd (stukken 3 en 4) ;

3.4

Dat verzoekers nooit de intentie hebben gehad om van de Belgische maatschappij te profiteren ;

Dat verzoekers onmiddellijk wensen te gaan werken wanneer zij éénmaal over de vergunningen beschikken ;

Dat tweede verzoekster overigens ook een diploma schoonheids spécialiste behaalde (stuk 6) ;

3.5.

Dat verzoekers tevens de beste contacten hebben opgebouwd met mensen In de Belgische maatschappij (stuk 5 en 7);

Verzoekers hopen aldus te mogen blijven genieten van het socio-economisch welzijn dat zij in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 van het Europees verdrag van de rechten van de mens, waarvan de Raad van state bij arrest nr 43821 van de rechten van de mens, waarvan de Raad van State bij arrest nr 43821 dd 13.07.1993 (DR. Des Etrangers 1994, nr 77, blz 27) verklaard heeft dat deze beschikking van toepassing is in het kader van een aanvraag op basis van artikel 9 bis van de Wet van 15.12.1980 ;”

4.9. De Raad stelt vooreerst vast dat de elementen die verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 juni 2010 onder punt “3.1” hebben ingeroepen, betrekking hebben op de ontvankelijkheid en niet op de gegrondheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, hetgeen ook blijkt uit volgende overweging in de bestreden beslissing: *“Verder wordt ter staving van de gegrondheid van de aanvraag aangehaald dat verzoekers politieke problemen zouden kennen in hun land van herkomst. Dit element vormt geen grond voor regularisatie aangezien verzoekers tijdelijk niet gevraagd wordt het land te verlaten, in afwachting van een beslissing inzake hun aanvraag 9ter.”* Het betoog van verzoekers in hun synthesesmemorie over de vrees voor foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst, waarbij zij melding maken van een schending van artikel 3 van het EVRM, houdt niet het minst verband met de thans bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing houdt immers geen terugleidingsmaatregel in en houdt geen beoordeling in van de *“buitengewone omstandigheden”* in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoekers in hun middel beweren is er geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat de gemachtigde van de staatssecretaris niet heeft onderzocht of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers tonen niet aan dat hun situatie vergelijkbaar is met deze die aan de basis lag van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State die zij in hun middel opnemen, waardoor de verwijzing ernaar niet nuttig is.

4.10. Verzoekers opperen dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom geen rekening zou zijn gehouden met de medische toestand van *“verzoeker”*. Daargelaten de vraag of medische elementen kunnen worden aangevoerd in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stipt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat de medische situatie niet werd aangehaald in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Her en der in hun synthesesmemorie herhalen verzoekers dat rekening dient te worden gehouden met alle elementen van het dossier, doch het komt aan hen toe te verduidelijken met welke elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

4.11. Verzoekers beweren in hoofdzaak dat uit de beslissing niet zou kunnen worden afgeleid waarom hun langdurig verblijf en hun integratie geen grond vormen voor de regularisatie van hun verblijf. Uit de beslissing blijkt echter duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, van oordeel is dat *“het (...) als normaal (kan) beschouwd worden dat betrokkenen - in afwachting van hun asielpcedure en de procedure conform artikel 9ter - hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten”* waardoor hun activiteiten in België geen grond vormen voor een verblijfsmachtiging. Verder wordt betreffende het verblijf en de activiteiten van verzoekers in België trouwens gesteld: *“Verzoekers hebben (...) zelf de keuze gemaakt om twee maal een asielpcedure in België in te dienen en zich te beroepen op de procedure conform artikel 9ter. (...) Het feit dat verzoekers zich ondertussen geïntegreerd hebben in België, kan dan ook niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie, aangezien dit het gevolg is van hun eigen keuzes.”* Tevens wordt in de beslissing gewezen op de beperkte duur van de asielpcedures, die niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Verzoekers beweren dus ten onrechte dat zij niet zouden kunnen achterhalen waarom de verblijfsduur en de integratie geen grond vormen voor regularisatie. Naar aanleiding van de verwijzing van verzoekers naar een vernietigingsarrest van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Verzoekers menen dat hun verblijf *“voornamelijk legaal”* was, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat zij tussen de twee asielaanvragen gedurende meer dan 4 jaar bewust hebben vertoefd in een onregelmatige verblijfssituatie waaruit ze bezwaarlijk rechten kunnen putten. Ook waar zij stellen dat zij gedurende 4 jaar op het grondgebied verbleven zonder een uitvoerbaar bevel te ontvangen, doen zij de

waarheid geweld aan. Verzoekers kregen immers reeds 8 dagen na hun binnenkomst op het grondgebied een bevel om het grondgebied te verlaten dat ongeveer twee maanden later uitvoerbaar werd (zie punt 1.1-1.2).

4.12. Waar verzoekers menen dat zij in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie omdat *“verzoekster te ziek was om terug te keren naar haar land van herkomst”*, merkt de Raad op dat dit verblijfsdocument werd afgeleverd als gevolg van de ontvankelijkheidsbeslissing inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van 28 januari 2011 (zie punt 1.6) en dit louter omdat de aanvraag voldeed aan een aantal vormelijke vereisten die geen uitstaans hebben met de ziekte-toestand van *“verzoekster”*. Bovendien kunnen verzoekers evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat geen rekening zou zijn gehouden met dit legaal verblijf aangezien onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt de bestreden beslissing *“ontvankelijk is doch ongegrond”*. De actuele verblijfssituatie van verzoekers werd dus geenszins miskend. Met betrekking tot de duur van dit actuele legale verblijf bevestigt de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk in de bestreden beslissing dat verzoekers ervan *“op de hoogte (zijn) dat het verblijf dat hen wordt toegestaan in afwachting van een beslissing inzake hun aanvraag 9ter mogelijk slechts tijdelijk is.”* In elk geval blijkt uit de beslissing dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de legale verblijfssituatie van verzoekers. Zij slagen er echter niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen waaruit blijkt dat dit verblijf geen aanleiding kan vormen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. In het algemeen dient erop te worden gewezen dat de motiveringsplicht niet vereist dat de overheid in haar beslissing de motieven van haar motieven weergeeft (cf. RvS 2 mei 2013, nr. 223.342)

4.13. De stelling van verzoekers dat hun duurzame lokale verankering niet wordt betwist, waardoor zij op grond van de instructies van de *“Minister”* in aanmerking zouden komen voor de regularisatie van hun verblijf, mist elke grondslag. In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat zij zich zouden kunnen beroepen op een langdurige asielprocedure, een prangende humanitaire situatie of op duurzame lokale verankering zoals bedoeld in de instructies waarvan zij melding maken en zij tonen evenmin aan dat hun situatie analoog is aan deze van de vreemdelingen die worden vermeld in de brieven van Bureau R die als bijlagen bij het verzoekschrift en de synthesememorie werden gevoegd. In elk geval werd geen schending van het gelijkheidsbeginsel aangetoond. De Raad wijst er samen met de verwerende partij op dat noch de instructies van 26 maart 2009, noch de vernietigde instructie van 19 juli 2009 als een geldige bron van recht kunnen worden beschouwd. Vermits artikel 9bis van de vreemdelingenwet een ruime discretionaire bevoegdheid verleent aan de gemachtigde van de staatssecretaris, mogen de instructies niet worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden zou toevoegen aan de wet. Elke regularisatie-aanvraag dient op zijn individuele merites te worden beoordeeld in het kader van de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, hetgeen in casu, in weerwil van verzoekers' beweringen, wel degelijk is gebeurd.

4.14. Tenslotte citeren verzoekers artikel 8 van het EVRM en beweren zij dat zij een socio-economisch welzijn hebben uitgebouwd en zijn zij van mening dat een terugkeer naar hun land van herkomst een ontwrichting van hun gezinsleven zou betekenen. De Raad herhaalt (zie punt 4.9) dat de bestreden beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, geen enkele invloed heeft op de actuele verblijfssituatie van verzoekers en geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Bijgevolg laat de bestreden beslissing het privé- en gezinsleven van verzoekers ongemoeid en is de verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de hele uiteenzetting over artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, die in verband wordt gebracht met een terugkeer van de kinderen naar Oekraïne, in zijn geheel niet dienstig. De thans bestreden beslissing kan immers niet als een maatregel betreffende de kinderen worden aanzien. Het betoog van verzoekers volstaat niet om een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aannemelijk te maken. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat het tijdsverloop en de (tijdelijke) verblijfstitels die verzoekers op grond van hun diverse aanvragen hadden verkregen geen redenen vormen om een verblijfsmachtiging toe te staan op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en kan geenszins kennelijk onredelijk worden genoemd. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN